

Fietsparadijs

Kortgeleden interviewde ik voor dit nummer Pete Jordan, een Amerikaan die Nederland als een fietsparadijs beschouwt. Toen realiseerde ik me weer hoe bijzonder het is dat je hier relatief onbekommerd door de stad kunt fietsen. Hoewel je in steeds meer buitenlandse steden deelfietsprojecten hebt, nazaten van ons nooit gelukte wittefietsenplan, zal je mij niet door Londen of Parijs zien fietsen. Waarom niet? Omdat de fiets er geen officiële status heeft. Het is eerder een sportattribuut dan een vervoermiddel. Als je in New York tegen een openslaande taxideur rijdt, tja, pech gehad, had je zelf maar beter moeten uitkijken. Geen wonder dat Amerikanen met afgrijzen bezien hoe zwangere vrouwen hier vrolijk rondfietsen, zonder helm ook nog. Levensgevaarlijk! Maar zo gevaarlijk is dat niet, want wij hebben regels. Natuurlijk worden die massaal overtreden, maar als het erop aankomt, weten de verschillende soorten verkeersdeelnemers wat hun te doen staat. In buitenlandse steden schilderen ze tegenwoordig strepen op de stoep; dat moeten dan fietspaden voorstellen. Maar voetgangers mogen er ook lopen. Gelukkig zie je op zo'n 'fietspad' zelden een fiets; het is symboolpolitiek van een gemeentebestuur dat een goede beurt wil maken. Mijn dochter heeft drie jaar in Liverpool gewoond en sloot zich aan bij een clubje dat het fietsverkeer in de stad moest bevorderen. Er was al het een en ander bereikt, zoals een voorsorteerstrook voor fietsers die tevens dienstdeed als busbaan, en een fietspad dat doodliep op een telefooncel. Die stond er nu eenmaal eerder. Ondanks haar bijdragen aan het clubje heeft ze in Liverpool nooit gefietst. Te eng! Inmiddels woont ze weer in Nederland. Een van haar eerste aankopen hier was een fiets.

Hilde Pach

Reageren?

 hilde@lechampion.nl